

• • •

This is
My Tenderness
to You

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

บันทึกหนึ่งปี
เพื่อค้นพบตัววันที่ซ่อนอยู่

Ha-Hyun เขียน
milkplusanyway 11ป

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

This is
My Tenderness
to You

Jamsai

ทดลองอ่าน

บันทึกภาพนี้ไว้
เพื่อคืนพบคิดถึงวันที่จะเจออยู่

ให้ของขวัญกับ
คนที่คิดถึงคุณทุกวัน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

This is
My Tenderness
to You

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

. . .

This is
My Tenderness
to You

บันทึกหนึ่งปี
เพื่อค้นพบตัวฉันที่ซ่อนอยู่

—

Ha-Hyun เขียน
milkplusanyway 112a

This is My Tenderness to You

Ha-Hyun เอียน milkplusanyway IIJa

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2611-3

This is My Tenderness to You

By Ha-Hyun

Copyright © 2018 Ha-Hyun

All rights reserved

Thai language copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd

Thai language edition arranged with billybutton

through Eric Yang Agency Inc.

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

หากใครที่ได้อ่านหนังสือเรื่อง ‘a piece of the moon’ น่าจะจำ Ha-Hyun ได้เป็นอย่างดี เธอเป็นคนที่มองโลกซึ่งไม่สมบูรณ์แบบ ใบนี้อาจน่าทึ่ง สำหรับเล่ม ‘This is My Tenderness to You’ ที่คุณถืออยู่ในมือขณะนี้ก็เป็นอีกหนึ่งผลงานเขียนแนวเอสเสของเธอกะ

เล่มนี้เป็นเหมือนบันทึกร่องหนึ่งปีของเธอ เป็นบันทึกของวันเหล่านั้นที่มีความหมายและเธออยากแบ่งปันมันให้กับเราได้อ่านกัน หากเล่มที่แล้วพูดถึงความไม่สมบูรณ์แบบของโลกใบนี้ เล่มนี้ก็จะพูดถึงความอ่อนโยนในรูปแบบที่แตกต่างกัน ความอ่อนโยนของฮาซยอน อาจจะไม่ใช่ความอ่อนโยนในแบบที่คุณเคยรู้จัก แต่สิ่งนี้คือความอ่อนโยนที่เธอตั้งใจจะมอบให้กับคุณ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือของสำนักพิมพ์แจ่มใสเล่มใดที่ไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย สำนักพิมพ์แจ่มใสยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดส่งหนังสือพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดหรือหน้าที่ชำรุดมาที่สำนักพิมพ์แจ่มใส

. . .
จดหมายถึง
ความอ่อนโยน
ของคุณ

ใครบางคนบอกว่าฉันเป็นคนอ่อนโยนมาก
ใครอีกคนบอกว่าฉันเป็นคนไร้หัวใจมากเกินไป

ความอ่อนโยนของคุณกับความอ่อนโยนของฉันนั้นต่างกัน
จนบางครั้งก็สร้างความสับสนอย่างเจ็บปวด

ปีใหม่อีกไกล
วันเกิดก็เป็นสัปดาห์ในฤดูร้อนที่ยังมาไม่ถึง
แต่ฉันกลับโตขึ้นเหมือนโถงอายุ*

ฉันก็แค่
ได้เรียนรู้เรื่องจริงที่ว่า
บนโลกใบนี้มีความอ่อนโยน
อยู่ในรูปแบบที่หลากหลาย

*ปกติคนแก่หสูจะนับอายุเพิ่มเมื่อถึงปีใหม่กับวันเกิด แต่การที่คนเขียนได้รู้ว่าความอ่อนโยน
มีหลายแบบ ทำให้รู้สึกตัวเองโตขึ้นทั้งที่ปีใหม่กับวันเกิดยังมาไม่ถึง

ความอ่อนโยนบางแบบพลิ้วบานเหมือนดอกไม้
ความอ่อนโยนบางแบบโปรยปรายลงมาเหมือนสายฝน

ความอ่อนโยนของเราอาจต่างกันมาก
แต่ไม่ว่าเมื่อไหร่
ฉันก็อยากอ่อนโยนกับคุณจากใจจริง

นี่คือความอ่อนโยนของฉัน

เมื่อไหร่ที่เราไปถึงจุดนั้น
ฉันจะดีใจมากจริงๆ

— แต่ความอ่อนโยนของคุณ,
ฮาฮฮฮ

บันทึกของคน ที่ไม่มีความมุ่งมั่น

การเกิดมาเป็นคนไม่มีความมุ่งมั่นทำให้ฉันมักวิ่งหนีไปบ่อยๆ สำหรับฉัน การยอมแพ้ช่างเป็นเรื่องหอมหวาน ทุกครั้งที่ได้เลิกทำบางอย่าง ฉันมักหลบอยู่หลังคำที่น่าสบายใจคำนั้น และรับปากว่าคราวหน้าจะเริ่มใหม่ คำพูดที่ว่าการยอมแพ้ก็ต้องอาศัยความกล้าหาญเหมือนกันช่วยแก้ต่างให้ฉันมาโดยตลอด

ฉันเพิ่งมารู้สึกตัวในวันหนึ่งที่ปีใหม่ใกล้จะมาถึง การเอาแต่ล้มเลิกกลางคันคือการถ่วงเวลาความสำเร็จออกไปหลายอย่าง คราวหน้าที่ทำท่าว่าจะมาถึง สุดท้ายแล้วก็ไม่เคยมาถึง เป้าหมายมากมายที่ตั้งขึ้นด้วยหัวใจฟองโต แต่แค่ไม่นานก็แฟบลงเพราะทำไม่ได้ มีเรื่องแบบนั้นมากมายจนจำได้ไม่หมด อีกฤดูกาลกำลังจะผ่านไปโดยที่ฉันยังไม่เคยรู้จักความดีใจจากการทำสำเร็จเลย

ฉันจึงเริ่มเขียนไดอารี่ การเขียนไดอารี่เป็นเวลาหนึ่งปีโดยไม่เว้น สักวันเคยเป็นเป้าหมายที่ท้าทายที่สุดและล้มเหลวมามากที่สุด การเขียนไดอารี่ไม่ได้ทำให้ชีวิตฉันเปลี่ยนแปลง แต่ละวันยังคงผ่านไปเรื่อยๆ แบบนั้น ฉันก็แค่มองดูและจดบันทึกสิ่งที่รู้สึกไปทุกวัน

แต่การทำในสิ่งง่ายๆ ซ้ำไปมากก็ทำให้ฉันได้พบกับตัวฉันที่ไม่เคย รู้จักมาก่อน จะมีประสบการณ์ไหนพิเศษไปกว่าการได้เจอตัวเอง ที่ไม่เคยเจอ มีคนบอกว่าเราแต่ละคนคือจักรวาล แต่ฉันทำความเข้าใจจักรวาลของตัวเองช้าเหลือเกิน วันที่ 31 ธันวาคม ในที่สุด ฉันก็เขียนไดอารี่ครั้งที่ 365 จบ ไม่ใช่การรอเวลาหรือรีบปากว่า จะทำวันหลัง แต่เป็นการขยับเข้าไปหาเป้าหมายและคว้ามันมาด้วย ตัวเอง

บันทึกในช่วงสิบสองเดือนเกิดขึ้นในสมุดโน้ตเจ็ดเล่ม การเรียบเรียง สิ่งที่ยืนยันไว้ใช้เวลาอีกสองสามเดือน หนังสือเล่มนี้จึงเป็นข้อความ ที่เดินทางมาถึงจุดนี้อย่างเชื่องช้า บางครั้งมันแสบใจ และบ่อยครั้ง นำไปเบื้องหน้า แต่มันก็คือบันทึกของวันที่มีความหมายเหล่านั้น

Prologue

บันทึกของคนที่ไม่มีความมุ่งมั่น 008

1.

คำศัพท์

ของวันนี้

สายตาของผู้ชม 017 - โอกาสของวันนี้ 019 - สิ่งเลวร้ายที่สุดที่เราคิด 022 - ความมืดที่
พอเหมาะเป็นสิ่งดี 023 - ตอนที่สิ่งมีค่าเป็นประกายที่สุด 025 - สิ่งที่ทำให้ฉันโหยหา 026 -
วันอาทิตย์ที่แสนธรรมดา 027 - ความฟุ้งเฟ้อถึงขีดสุด 029 - ด้านหลังของดวงจันทร์ 031
- ประโยคที่ซึ้งช้า 034 - การตัดกิ่ง 036 - ตอนนั้นเราเคยเป็นแม่น้ำ 038 - บาดแผลที่
เหนียวล้า 040 - ฤดูเพาะปลูกของตัวเอง 042 - ภาพจากที่นั่งด้านหลัง 044 - เรื่องของ
ร้านขายขนมปัง 046 - เมื่อเดินผ่านหมาที่ป้อนน้ำมัน 048 - นิสัยที่ขี้ลาด 053 - ทิวทัศน์
ที่ไม่คุ้นเคยแบบกำลังดี 055 - คนที่ไม่เป็นไร 059 - วัตถุในกระจกอยุ่ไกลกว่าที่เห็น 063 -
ควบคุมความเข้มข้น 067 - ระหว่างดั่งใส่ปลาแห้ง 068 - จีไฟออกแล้ว 070 - การรักษาที่
ได้ผล 075

2.

วันธรรมดา

ที่สดใส

เหล่านั้น

นี่คือความอ่อนโยนของฉัน 081 - แซ่ในน้ำอุ่น 10 นาที 082 - ตาปลา 084 - เพราะไม่มีความ
กล้าที่จะเจ็บปวด 086 - แป๊ะสติ๊กเกอร์ 088 - จักรเย็บไม่เป็น 090 - ความรักที่ชาญฉลาด
093 - คยองเจมาร์ต 095 - โปรดออกเสียงเรียกฉัน 097 - ห้องหมายเลข 1201 100 -
มีความรักอยู่ 102 - คำที่ไม่ได้พูดให้จบ 107 - Half Moon Betta 111 - ซันอิก โครงการ 2
115 - ความรู้สึกของญาติคนใจ 119 - ความอึดอัดใจจากที่ไกลๆ 123 - การยืนดีที่บริสุทธิ์
127 - คนอื่นโดยสิ้นเชิง 131 - ที่นั่งของคนดู 132 - Peacock Blue 133 - เราที่อ่อนอ่อน
เกินไป 137 - วันเรียนรัฐครั้งแรกจากกระต่าย 141 - แค่นี้ก็พอแล้ว 145

3.

ตามหา

ผ้าห่ม

ที่ดีที่สุด

พบตา 151 - การปลอมโยนที่ดีต่อร่างกาย 153 - ความกล้าที่ต้องมีการกินผักชี 155 -
คุกที่อัลมอนต์แห่งสมาธิ 159 - สปาเกิดตักที่ตีรองลงมาในคืนวันศุกร์ 161 - ความท้าทายใน
การใช้ชีวิต Minimal Life ของจีน 165 - อุณหภูมิของความสุข 169 - เราที่คุ้นเคย, คุณที่
แปลกหน้า 172 - ตอนกีดกันรัฐ 174 - ตรงไปก่อน 179 - สัตว์ที่หัวเราะได้ 183 - เสรีภาพที่จะ
ไม่มีปมด้อย, สิทธิที่จะไม่โดนเปรียบเทียบ 185 - ระหว่าง 'อยู่' และ 'ไ้' 188 - ตามหาผ้าห่มที่
ยอดเยี่ยมที่สุด 192 - จุดสิ้นสุดของโลกนี้ 194 - แค่อะไรๆ 197 - ความยินดีโดยบังเอิญ
199 - ความทรงจำทั้งหมดอาจจะเป็นเรื่องโกหก 201 - ความชอบของเรา 202 - ไม่รู้สึกผิด
/ไม่โทษ 204 - ไ้จะถึงแล้ว 207 - งานอดิเรกกับความสามารถพิเศษ 211 - ความมั่งคั่ง
ที่ไม่จำเป็น 212 - ความเร็วของช้าง 214 - การจาม 217

4.

โลกที่

โปร่งใส

แต่ผู้ยิ้มคนต่อไป 223 - โลกที่โปร่งใส 225 - กุมมือหนึ่งข้าง 227 - ชีวิตของคนอื่น 231 - 3 นาที 23 วินาที 232 - เส้นทางข้ามทะเล 235 - ความปรารถนาอันแรงกล้า 238 - ต้นไม้ที่เอาตัวรอดได้ 240 - แต่งแต้มด้วยดวงดาว 243 - คุณลุงชายทุกฮวาบึง 248 - การให้สัญญาของขวัญ 250 - การประชันรูปแมวพังๆ 254 - สิ่งที่ทำไม่ได้ 256 - ทะเลทรายของฉิน 258 - ทูตที่ดีต่อการเสีกรา 260 - สิ่งที่ทำให้เราเป็นเรา 261 - ซีเรทีฝึกกาดาว 263 - ฉันรักความไม่ได้เรื่อง 266 - Reality ของฉิน 268 - คนในอุดมคติในฤดูหนาว 271 - อันนั้นไม่ใช่ฉันนั้น 273 - หิมะแรก 275 - รสชาติของสี่ผสมอาหาร 277 - ฉันเคยเกลียดเธอ 281 - คนที่เล็กกัน 282 - ไม่มีความโชคคี่ที่แท้จริง 283 - เพราะพิเศษจึงธรรมดา 286 - สัมผัสของสมุดบันทึก 288

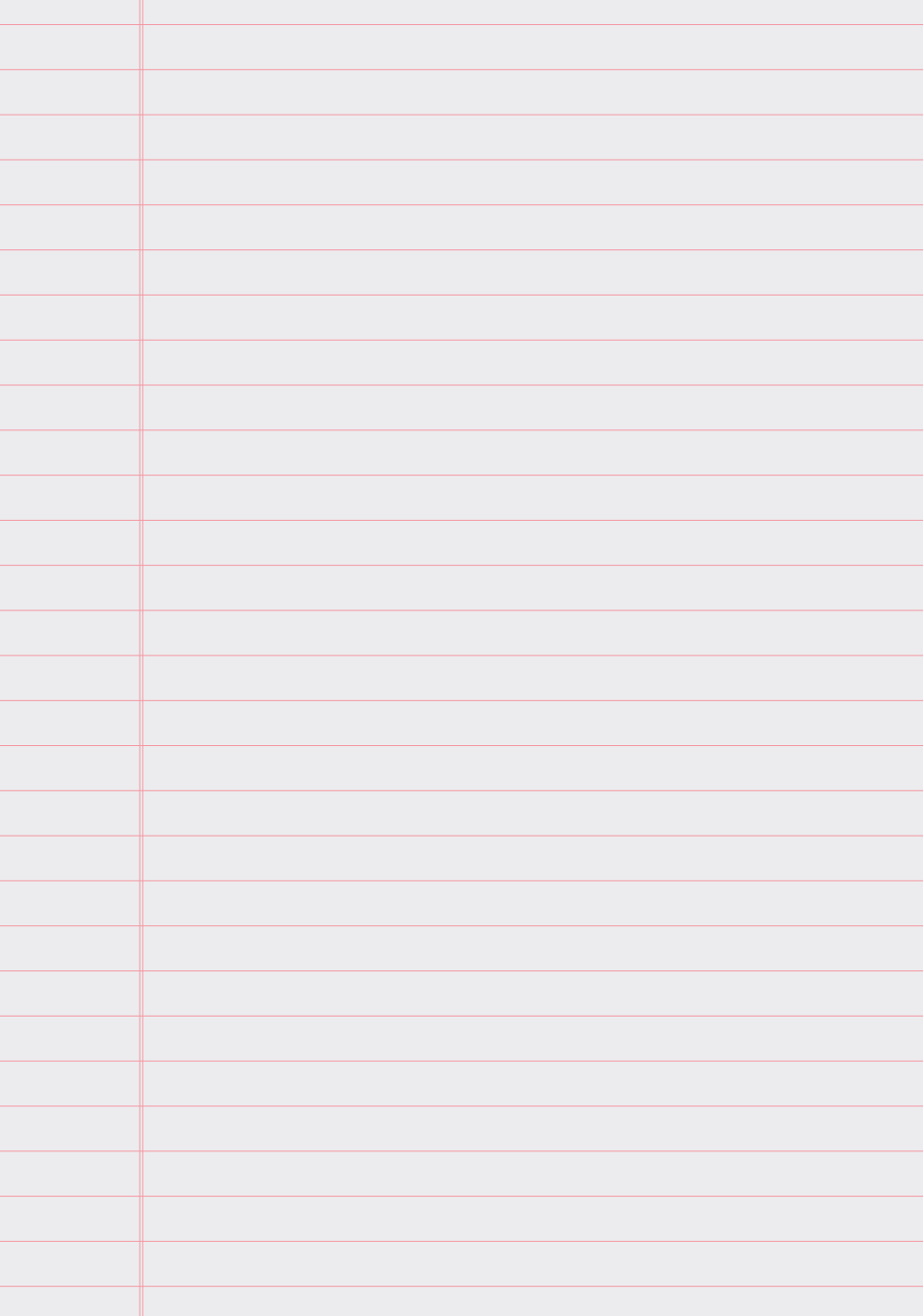
Epilogue

เริ่มจากความอ่อนโยนของคุณก่อน 290

1.

คำศัพท์
ของวันนี้

#

สายตา

ของผู้ชม

ฉันดูหนังที่รู้ตอนจบแล้วอีกรอบ พอดูหนังที่ถูกสร้างอย่างดี
ซ้ำสักสามรอบก็สังเกตเห็นส่วนที่ดูข้ามไปในตอนแรก วิธีที่ใช้
บรรยายรายละเอียดของตัวละครและสิ่งต่างๆ ที่สร้างโลกของ
พวกเขาขึ้นมาอย่างเช่นชื่อร้านอาหารโปรดของตัวเอก ความชอบ
ใส่เสื้อไร้สีส้นในวันที่รู้สึกเศร้า หรือการที่ไม่ได้เป็นคนก้นดำช้ำ
แต่สามารถทำอะไรบางอย่างด้วยมือซ้ายได้เป็นอย่างดี

พอมองเห็นสิ่งเหล่านั้นแล้ว ก็เข้าใจได้เองโดยไม่ต้องให้ใครบอก
ทำไมถึงพูดคำนั้นในวากนั้น ทำไมถึงได้ไปที่นั้น ทำไมถึงไม่มี
ทางเลือกอื่น พอกอยออกมาหนึ่งก้าวและเป็นผู้ชมที่จริงจัง ความ
รู้สึกร่วมต่อวากนั้นๆ ก็ลึกซึ้งขึ้น หนังสือที่ดีจะไม่ปล่อยให้เราดูอะไร
ไปวันๆ มันซ่อนความลับที่ไม่มีใครหาเจอเอาไว้หลายอย่าง

ฉันไม่สามารถกอยออกมาหนึ่งก้าว จึงไม่สามารถเป็นผู้ชมชีวิต
ของตัวเองอย่างจริงจังได้ มีเรื่องที่ไม่อาจรู้อย่างถ่องแท้ มีผู้คน
ที่อยากจะเข้าใจมากขึ้นเรื่อยๆ ฉันจึงเริ่มเขียนบันทึกในแต่ละวัน
เพื่อเฝ้าดูช่วงเวลาในชีวิตจริงที่ไม่สามารถเปิดดูซ้ำ ลองตั้งใจชม
ตัวละครและเหตุการณ์ในหนังของฉันผ่านตัวอักษรที่ถูกเขียนจน
เต็มกระดาษแผ่นขาวดู

การอ่านไดอารี่ของเมื่อวานก็คือการดูหนังที่รู้ตอนจบแล้วอีกรอบ
ฉันค้นพบความลับนี้เข้าระหว่างปล่อยให้เวลาให้เสยผ่านไป ไดอารี่
ของคุณเองก็ไม่ต่างกัน เพราะเราทุกคนต่างใช้ชีวิตอยู่ในหนังที่
ถูกสร้างมาอย่างดี

#

โอกาส

ของวันนี้

สมัยเด็กๆ ฉันกับน้องชายวัยห่างกันสี่ปีคิดการเล่นสนุกขึ้นมาหลายอย่าง เล่นงูกินหาง เล่นเป็นนักสืบ เล่นเป็นคนเมืองกับคนต่างจังหวัด (จำได้ว่ามันคือการแบ่งผู้เล่นออกเป็นฝั่งเมืองกับต่างจังหวัด แล้วต่างฝ่ายต่างแ่งกันบอกข้อดีจากฝั่งของตัวเอง*) เล่นหากทางออกจากระเบียง (ระหว่างเล่นอันนี้เราทำเครื่องกรองน้ำแตกกระจายเลยโดนสั่งห้าม) แม้ว่าจะทะเลาะกันทุกๆ ครั้งชั่วโมงและถูกทำโทษทุกๆ สองวัน แต่เราก็ไม่หยุดที่จะสร้างสรรค์การเล่นใหม่ๆ ขึ้นมา ฉันจะสองเล่าเกี่ยวกับการเล่นที่จำได้ดีที่สุดให้ฟัง

* เช่น คนเมืองบอกว่ามีรถไฟฟ้า คนต่างจังหวัดบอกว่าอากาศบริสุทธิ์

การเล่นนี้เราจะเล่นได้แค่ปีละครั้ง ในวันแรกของปีใหม่เท่านั้น ถ้าให้
วันลองคิดชื่อเพื่อเรียกมันอย่างง่ายๆ ในตอนนี้ ที่เหมาะสมน่าจะ
เป็น ‘เกมครั้งแรก’ เกมครั้งแรกจะเริ่มต้นขึ้นเมื่อเสียงระฆังของคืน
ส่งท้ายปีเก่าดัง วิธีการเล่นไม่ยากเลย เพียงแค่เติมคำว่า ‘ครั้งแรก
ของปี’ ต่อท้ายทุกอย่างที่เราทำ เช่นตอนต้อนน้ำก็มึนงำว่า “อา นี่
คือน้ำที่ต้อนครั้งแรกของปี” พอไปเข้าห้องน้ำน้ำก็ตะโกนว่า
“ฉันทคือคนใช้ห้องน้ำครั้งแรกของปี!” มีกฎแค่ข้อเดียวคือห้ามพูด
ซ้ำในสิ่งที่มีคนอื่นพูดไปแล้ว

พอเติมคำว่าครั้งแรกลงไป เรื่องที่แสนจะธรรมดาอย่างการต้อนน้ำ
หรือไปเข้าห้องน้ำก็ให้ความรู้สึกพิเศษขึ้น แม้จะโตเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่
ได้คิดเกมมาเล่นอีกแล้ว แต่อะไรที่มีคำว่า ‘ครั้งแรก’ ต่อท้ายก็ยัง
ทำให้ตื่นเต้นได้เหมือนเคย ฉันทยังอยากมีเรื่องที่ทำเป็นครั้งแรกอีก
เยอะๆ แต่ยืงนานก็ยืงห่างไกลจากคำนั้นออกไปทุกที

โพสต์ตาม SNS ที่วันลองอ่านในวันแรกของปีใหม่เต็มไปด้วยแผนการและความตั้งใจต่างๆ นานา ฉันมองดูเป้าหมายปีใหม่ของบรรดาคนใกล้ตัวแล้วก็ทางแผนกระดาษบนโต๊ะเขียนหนังสือของตัวเองบ้าง ออกกำลังกาย, อ่านหนังสือแนวที่ปกติไม่อ่านให้มากขึ้น, เขียนไดอารี่ทุกวัน ฯลฯ พอลองเขียนสิ่งที่คิดว่าจะทำในปีใหม่ก็พบว่า เป็นลิสต์ที่ยาวมาก แต่ก็แปลก ในลิสต์ไม่ได้มีเรื่องที่ต้องเป็นปีใหม่เท่านั้นถึงจะทำได้เลยสักอย่าง รู้ทั้งรู้ว่าคืนนี้เปิดสมุดไดอารี่แล้วเขียนเลยก็ได้ แต่ฉันก็ดึงดันจะรอวันที่ 1 มกราคม และฉันก็มีข้ออ้างมากมายเพื่อเลื่อนการออกกำลังกาย สิ่งที่ทำให้เรื่องพวกนี้เป็นไปไม่ได้ไม่ใช่เรื่องของเวลา เงิน หรืออะไรเลย แต่เป็นความขี้เกียจของเราเอง

เกมครั้งแรกที่ฉันเล่นทุกปีติดต่อกันมาประมาณ 17 ปีปิดฉากลงในปีนี้ หลังจากที่ได้พูดคำว่าครั้งแรกกับหลายสิ่งหลายอย่างก็เหมือนว่าฉันจะรู้แล้ว โอกาสมีอยู่ในทุกวัน ไม่ใช่แค่ครั้งแรกเท่านั้น บางโอกาสเราไม่อาจรู้ได้ก่อน บางโอกาสถึงจะรู้แต่ก็ไม่แน่นอน เพราะฉันเราไม่ต้องโทษว่าความล้มเหลวเป็นเพราะตัวเองก็ได้ วันนี้ของฉันในทุกๆ วันคือครั้งแรก เราทุกคนต่างใช้ชีวิตในวันนี้เป็นครั้งแรก เมื่อเติบโตขึ้นและเจอโลกที่หลากหลาย ก็จะมีวันนี้ที่มีโอกาสทำสิ่งต่างๆ เป็นครั้งแรกอีกมากมาย

#

สิ่งเลวร้าย

ที่สุด

ที่เราคิด

ฉันนั่งอยู่เบาะหลังสุดบนรถเมล์ อ่านจดหมายที่ได้รับมาจากคนสำคัญ ‘สิ่งเลวร้ายที่สุดที่เราคิดจะไม่เกิดขึ้นหรอก ทั้งความกังวลใจที่คิดไปล่วงหน้า ทั้งความล้มเหลวที่หวาดกลัวไปก่อน ทั้งหายนะจะไม่เกิดขึ้นหรอก’ ฉันตั้งใจว่าจะลองเชื่อคำพูดนี้ดู ตั้งใจว่าจะเลิกนิสัยแยๆ ที่ชอบจินตนาการถึงสิ่งเลวร้ายที่สุดจนที่สุด คนที่ชอบคิดกังวลมากไปมักจะเป็นคนพัลลวดตาขาว

คำสัญญาสำหรับวันนี้ ฉันจะไม่ใช้ชีวิตแบบกังวล จะไม่หมดหวังไปล่วงหน้า สิ่งเลวร้ายที่สุดที่เราคิดขึ้นมา จงปล่อยให้มันอยู่ในจินตนาการต่อไป

#

ความมืด

ที่พอเหมาะ

เป็นสิ่งดี

ฤดูร้อนเมื่อสองปีก่อน เราปรับปรุงห้องน้ำใหม่เพราะมีท่อน้ำรั่ว เป็นการก่อสร้างที่ค่อนข้างใหญ่ ตั้งแต่พื้นไปจนถึงเพดาน ขึ้นตอนสุดท้ายของการก่อสร้างที่กินเวลาหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ คือเพดานและไฟ ฉันทันกรานว่าแสงไฟในห้องน้ำที่สลัวๆ หน่อยจะดีกว่า แต่แม่ก็เลือกหลอดไฟแบบ LED ที่ให้แสงสีขาวสว่างเย็นตา

นับตั้งแต่นั้นวันก็ใช้เวลาล้างหน้านานขึ้นสองเท่า ใต้แสงสีทาวนอล จากหลอดไฟ สิ่งที่ไม่เคยมองเห็นอย่างเช่นสิวเล็กๆ ผิวที่เป็นขุย หรือคราบเครื่องสำอางที่เคลืออยู่ตรงร่องระหว่างขนตา ก็เห็นได้ชัดเจนจนต้องไปจับไปยุ่งกั๊งๆ ที่จะปล่อยให้หายเองก็ได้ ใบหน้าฉัน หลังล้างหน้าเสร็จมักจะมีเม็ดเล็กๆ ไปด้วยสีส้มจากรอยเล็บ

ไม่นานมานี้หลอดไฟหนึ่งในสามหลอดเสีย มันเป็นไฟดวงที่อยู่เหนือกระจกพอดี ในห้องน้ำที่มีดลงประมาณหนึ่งในสามส่วน ฉันไม่จำเป็นต้องหยุดยั้งหน้ากระจกนานๆ หลังล้างหน้าเสร็จอีกต่อไป ความมืดที่พอเหมาะช่วยบังตาฉันจากสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องใส่ใจรายละเอียดก็ได้ ช่วยทำให้ได้ออกห่างจากสิ่งที่ตามองเห็น แล้วต้องให้ความสนใจ วันนี้ฉันเองก็อยากจะทำหลอดไฟในใจ ออกสักดวงหนึ่ง บางครั้งความสว่างที่มากเกินไปก็ทำให้คนเรา ต้องลำบาก

